

nende filmis ei olnud wet ega südames armu. Seisid tül aega wait, siis küsis Kaie: „Kuule mees! kingi see laps minule, ma tahan teda armastada, harida, karistada ja kasvatada ema asemel! Kas tahad seda?“ „Oh kül, kui aga võtad, annan hea meelega!“ kostis isa; „ega ta sindgi kauaks ei jää waewama, kül Sumal karistab teda pea ära!“ „Noh! siis annad lapse hea meelega teiste kätte?“ küsis jälle naine imesteles. „Mis siis pean tegema?“ vastas tema; „ema ei ole, minagi olen haige. On kül minu laps, aga ei ole mul paika ega aset, juba Hermiga tuli kül. Jah, süda kül tahaks nutta lapse äraandmise pärast; aga mis see aitab! Oleks parem kui Sumal teda emaga ära karistanud! — Aga nüid jätan sinu kätte; Saak on ta nimi ja siin on ta ristimise raamat; kui sureb, siis mata ilusaste maha, on ikka ristiinimese laps! Oh helde Sumal, kes saab mind enam aitama, mina kõigest maha jäetud!“ — Jah tõeste, see mees oli waene ja wilets wara ja terwise poolest, ta lootus oli Sumala peale ladunud,

ei ta teadnud õiget abi paluda selle käest, kes aitab ahastuse päirvil!

Kaie istus wäetima Saaguga tee ääre maha, ta wõttis tal mõned räbalad ümbert wähe- maks. Laps oleks nagu naišterahwa kät tun- nud, ei nutnud enam, lõi filmad lahti ja ta filmist oli seda tãnu lugeda: „Ole terve oma armastuse eest!“ „Noh!“ ütles siis mees, „nüid jättem Sumalaga; laps jääb sinule ja ole terve! Sumal tasugu sulle rohkeste!“ Lõi siis weel Hermi ligemale, et pidi wennale wiimast korda suud andma. Herma lükkas mütsi filme eest ära, tuli ligemale, aga ütles: „põh, ta nina on tattine!“ hakkas aga kãega wãikese wennast kinni: „Sumalaga Saak, ära enam kisenda!“ ja läks isaga ära; pühkis oma pitka kuuega tolmu jälle tee pealt ära, hobune lontis tasailjukeste edasi, kuni põdesaste wahela naise filmist ära kadus.

Kaie läks nüid ka oma teed, laps süles. Tund aega läks möõda, siis hakkasid kula katukse harjad paistma; aga mis tuli Kaiel järsku meele: „Mõis lubas ju teise pere